

דפי עיון

"ליהודים היתה אורה" אמר רבי יהודה:
אורה - זו תורה.

וכך הוא אומר:

"כי נר מצוה ותורה אור" [מגילה כ"ז]

לזכרת של: אורה מושקוביץ ע"ה
משואות-יצחק

במפרשים

י"ל ע"י מ. מושקוביץ * משואות-יצחק 79858, ד.ב. שדה-גה * טל': 08-8581440 * פקס: 08-8503835

שנת תשס"ג

פרשת כי תישא

א. אבן-עזרא.

פרק ל' פסוק לג'

ג. איש טעם ואמר יתן סמנו על זה. סמינו כמשמחת אהרו. אמר הגאון. עכלה היתה ביד ישראל. שימשת דוד ונרעו מסמן המשחה. לא פליטם אחרים. והנערר לפירש סמנו בעבור שלקח צדוק מסמן רשימה. שהיה באוהל מועד. וכשהו בו אח שלמה (מ"א א, ל"ט). ויפת י" אפר. כי על זה שלא מבני ישראל. ולא דבר נבונה. כי חנה חזר הקרב ייבת (במדבר נ"ו). וצדוקו למען אפר לא יקרב איש זה אפר לא מורע אחרו הוא (שם י"ח). ואחרים אמרו. על יסמן המשחה שעשה משה י"ג. גם זה איננו בראה בפ"ה כי בחזקת כתוב שכן שחזת קרש היתה זה לר' לר' לר' (לא) י"ג. יעוד. איש אפר יקרב כמותו. ואמר יתן באותו י"ג שהיא כמותו. על זה. והנה אין הפרש בין יסמן המשחה שעשה משה. ובין הנעשה אח"כ שהיא כמותו. וחזק כמשמחת ויד איננו סמוכ"י. ולפי דעתו כי כל המצות אמר הם לצורה ישראל. כמו שלא יעלו עולקו רק במקום הנבחר. והנה גרסון (שופטים ד. ב-ג). כמאמר (ש"א נ. ט). גם אלו הם כתר הכרמל (מ"ד ז, כג) העלה עולות וחזרתו נדחק בפזיר שהעלה עולות ואינו כהן. גם כן כמאמר. כי לא יעלה עם היה כבני בית י"ג. והנה הפל הודאת שעה. גם ככה נזכר לומר בדברי שלמה. כי על הודאת שעה ביד נטן ונביא או בר נביח כסמן המשחה י"ג.

א/א

1. קרא את הסטוק ומצא חמק ומה תקושי באסריו?
2. מהי המצבתו לאושל "נר" כאן?
3. מה אמר "השאון" ומה בדוחק סבך?
4. מימו אותו "יבת" שרשננו מתנכד לו ולאח?
5. מה "אחרים אחרו" ולאח שט זה אינו נראה לשרשננו?
6. שרשננו מדעיש כי אין סכרש פיון שאן חמחה שעה מהם לסיין שאן שניעה אח"כ, לאח זה חשום לון?
7. שרשננו שאואל ואליהו, מה המשותף פניהם ואיק זה שייק לשרשננו?
8. מה סירוש המושל "הוראת שעה"?
9. מה לסי זה קרה עם שלמה חמחק?

* * *

כ. המשתדל.

פרק ל"ב פסוק א'

[א] ויכרל המב על אהרן: העם נקהל על אהרן וביקשו מסנו בחוקה שיעשה להם אלתים, והוא רמז, כאם לא יעשה שאלתם יתרגומו ואח"כ יעשו מה שירצו, ואי כה הוביל שיתחזק ובהפך. בהריתו בחיים עלתה בידו להפרישם מסחלות באופן שלא היתה ללמטה במחנה, כמו שפירשתי בפסוק היה הורא משה את העם כי פרע הוא.

211

תשובה

שאלות

1. מהו הקושי שמרעננו מנסה להתמודד אתו פנאול לפרש את הקטע שלפנינו?
2. מה פיקש חצמ, מה עשה אהרון?
3. למה לא מסר נסו על מניצת צפורה נרות?
4. מה מנצ אהרון בהתנסחותו?

* * *

ג. הבהב והקבלה.

פרק לב" פסוק א':

י כי זה משה דאיש מלת זה בהתחנה עם
 עם דער, יט זו הדל בין גואו לעני לצן גואו לחתיו, גואו אחר השם בןן בית זה, אז מלת
 זה כתי דונה לצד אל הבית לייחד חתו ולשלוט מענו בית אחר, גלמי הסקפה על גזרת כס השופט
 זו (דזעם הוי) וצואו קודם השם בןן זה בית, אז מלת זה כתי דונה עם זיכוף כס השופט
 לצור היזו בית ולשלוט מענו היזו דער אחר, אשר בשאל לפונה לריכוס ביה סימן הכרנה
 הנקרה דער הוציאות (חס) שצמלה יי ירה על גזרת כס השופט (דזעם אחר איין הויז) ועדיו
 לריכוס להשקיף בכל המקומות לצדיל בין מקום מלת זה אס לפני השם או לחתיו. מעשה אס
 היה המכוון כחן ליימד את מעס לשלוט חתו איש אחר הנקרה מעס (דזעם חסה) היה גלוי
 לאחר מלת זה ונחמד מעס זה, ונלכף כס השופט בקיין הכרנה (דזעם אחר מעס) כאלוי צבקים
 זה לשם, וזה איין לו מקום פה, לכן יתכן לשכס מלת זה על יתכן המעלה והשפוט, כי גנאון ערני
 ולדמי מלת זה ירה על זכר האור והחוטא (גלאנץ) וכן סמפויי כחותיו צלמס (צכרות בית ב')
 זיהו הוא דערנ ונחמד כלענכ אייה, זיהו, על זכר הכוכב והחגור אורו, וכן ישמעו מלת זה על
 יקר עקד הדבר ידומותו כחשיכות (עברוידיג, ערהאצטן) אחרו (תולין ו' תיס שאלה דבר הלכה
 איין חביטין חותו, חסיטין, תתיקר עלמי ונחרותם בנפשו היזו געלט ביחוק על חרס (פי' ערוך
 עקד זה) כי פי מעלה וחשיכות הגולה צדכר הוא מתפרסם וזרע לכזים, דונה להחששות קרני זכרי
 אור, יליחותו יתי כס ונשא לאין תכלית הוא חוכמה בשם זה, וכן הכונה למעלה הנפלה והשפטה
 הנשגבה חוכמה בשם זה, כחמס בהנפות כ"ו ב', ומה מלד יחלמה ענין זה צלמס (מכדעצ"י ותי כליס ח'
 הכס השמים ורחה ופקד גסן זלח, גסן דהיא זלח, (שם ע"צ) ר"ש אחר אייה גסן וליח גסן, איח גסן קדישא
 עלאה וליח גסן דליקרי גסן סודס ואיח גסן ככרי צה אל ככר, גנין כן כתיב גסן זלח, הויה דליקרי גלס זרע
 חמת, וכנה מעס זה הליש המכומס צמעליתו על כל צאי עולם אשר עליו דער לוד ישכלל: גכל
 ציאי גלוקר הוא? שפיר יתואר בשם זה, והוא המכוון כאן צלמס זה מעס (עברוידיגסטע), אף
 שפעלו נפשותם לצפור דער אכר ילך לפניהם, בכל זה הודו צמעלת מעס יצמדכטיי הגלילה,
 ולמדו זה מעס, (עומד צום אלי דשירה, וצבד זה עפס כי גי צלמי ומלריס בפ' צל).

שאלות

1. מרעננו מחפש תשובה לקושי לפניו אכש"ל, מהו הקושי ואיפה כיוון חולף מרעננו?
2. מרעננו קופץ כי מיקום המלם "זה" המשפוטית, התוכף להספיר דעתו ודומאותיו?
3. איך הוא מסרש את המלם: "זה" ומה תוכחותיו?
4. מרעננו נאצר פארמ' וצריסית הקפצו סצצט כיו: זה - בנו נסות מצולם, התוכף להסיא ראה לכק?
5. כי ע"י מעלה וחשיפות הנמצא סדבר הוא מתפרסם ונודע פרפיט", איך זה סוצל ומה הרציון כק?
6. לאור זה איך מתפרש מקומנו?
7. האם זה לשפה או נאי אישראל?

* * *

31...

כי תוש

ד. רמב"ן פרק לבי פסוק ה':

וא אהרן. טעם זה הכתיב טראה איהם כר"י סבורים אל העגל יקם ויבנה מזבחו. וקרא זה לוי כח"י. שירבחו לשם המיידר על המזבח אשר בנה הוא לזכור ולא יבנו דם מזבחות לזכור פניהם יי. ולא תהיה כוונתם בזבחים בלתי להי' לזכור יי. ייתכן שאמר מהר לתאריך להם. אולי יבא פסח ויזבחו את העגל הם המזבחו בבקר ויעלו עולות ויניקו שלמים יי. ולא אמר המזבח ויעלו לו פולחן ויזבחו לו שלמים והענין כמנין שהיה בהן פסחיים לשם הקב"ה כאשר אמר אהרן ויהם טעויותם והבזים לעגל ועל אלה אמר הקב"ה לזכור ויסתחח לו ויזבחו לו יי. כי הם דחסיים. ואם אולי היה אהרן במקריבו קרבנות. אשר טעם ויעלו שלוח ויזבחו שלמים. כי הוא כמין לזכור הם דחסיים אל העגל אשר עשו היו הבצלים בטללים:

גא/ות

1. מה ראם אחרון ומה היתה מסקנתו מכך?
2. מה הוא עשה והאם זה צריך?
3. איך הוא מפרש את "אחר" כאן?
4. כרסנו לומר מתוך הסוק כי חלקם רצו למקריב להקריב ורק חלקם רצו לעסוקה ומה איך הוא לומר זאת?
5. האם מתוך המשך טענין ניתן להסיק ראייה לכאן או לכאן?

* * *

ה. מדרשי תורה להקדוש ר' אנושלמה האשתורקי הי"ד.

פרק לבי פסוק יא':

יהל טעם את בני יי אליהם. טעמו (במנין) שהיה השם יתה טעם שיחפלו לו כשה טעם לו היתה לו קראו עליהו בל"י שרעין טעמו יתה טעם עליהו כמי אליהו הטעם.

למה יי יצרה מן כעס? יש לומר על יאז תרעה שחכה טעם ישאל למה איך חסל ובר אחי שטעמו כעס. אבל אהשים כ"י) אשר כן אהרן הנביאים לעסוק בפנין אשר כן אחי אשר דירגלו וטראם כל ימיהם בטעמיה הלויה חאלו תעליים ישעני טאז היו בטעמים יצרו נקרי טעם ראשי הטעמים אם עתה כי ראו כי הם נכבדים וטעמיהם מן כן הטעם אם לא יעקרו לנכוד מההרגל היום ושאלו לנודל שחכם הוא אהרן לעשות לים טעמיה ילך לטעום לא טעמונו לקר. אם האמת כי כמר יצ"י כי אהרן היה נביא גדול ויהיה לים לבקש עני לא שיאכרו בכרונא קום עשה לנו אלהים. חגלו אהרן כי ידע חביטת העם באשר טעם והקלונו (טעמיה יי) לא היה בו כח להשקיעם ולומר להם אהרן בשכחה כי היו טעם על חשבם מיהם טעם עיה נשארן נצאן אשר אין לים חטא. ואלו נחשבו לו זה לחטא כי האו ידע על כי הויה נכד על אהרן וטעם ידעני עיה יאז היה טעם מהטעמיהם על ההרגל אשר הורגלו ואמר כן למה יי יהיה אשר כעסן אשר טעמו מאריך טעמיהם האם אפשר שכל חכמה הטבולע כרונ אהרן להעניקם כירגלם וטעמיהם בטעם וכן אפשר נטעמו מה כל ימיהם וראוי לוי עורק להעניקם טעם טעם לא להעניקם על צד החזק יי שאמר בקפך שרבידלע לענין חן הרבולו טעמיהם ארץ טעמיהם ועוד לקח טעם אהרן חקיה וטעמיהם ואמר למה טעם טעמיהם ארץ טעמיהם וטעם טעמיהם ארץ טעמיהם ועוד לקח לא יהיה טעמה בטעמיהם מה שיעשו ישיאל בעול כי יחשבו זה לחכמה בטעמיהם לעשות לה כן הלויה. וכל זה לא יעשו שיהיה זה החזק על צד העניש רק על כי הקרה חייב זה בטעמיהם כמר שחיל סולין רעה קולד עכ"ם. ויהי טעמו וטעם לאכרם דיל טעם טעמיהם קל טעמי יק על הצדק טעמיהם וכל זה טעם טעם לטעם טעם על רעה טעמי טעמיהם טעמיהם קלרם. וטעמיהם טעמי טעמיהם קרי וטעמיהם טעמיהם (למין טעם לר) כי אי לא ידעו טעמיהם טעמיהם על טעם טעמיהם טעם טעמיהם

גא/ות

1. מהו קושי האשורי קטע הראשון ומה תשובתו כרסנו?
2. קטע השני הוא כרסנו על תמיהתו של מהו אחי טעמיהם?
3. מהו תשובתו לטעמו כ"י?
4. מה היה תקידו של אהרן ככל זה?
5. כרסנו מייחס לאהרן: "אולי נחשם לו זה לחטא" - מהו?
6. איך משה היה "אחזר מהתנצלותם" ומה היה נימוקו הצורקי?
7. מה היה נימוקו השני?
8. כצ"ם מה חשבם לו להקריב - מה יחשבו הטעמיהם?
9. איך אהרן שיק לכאן?
10. מה סירוש כאן: "חצדט הטעמיהם"?

41...

כי צעט

7. הוספת ברכה.

פרק לבי פסוק יא:

למה ז' יהרה אסך בעמך אשר הוצאת מארץ מצרים
בכח גדול וביד חזקה (ל"ב י"א)

הסענה הזאת, למאורה, לא יזכר שאלה סמיות לחלילי המבוקס. לחלילי
הסחילה, אך היא עוד ככה תסמך את המסך בהחלילה, כי אדלחה אחרי
אשר תצא ארץ מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה הלא עוד יותר ראוי
הם לכנס ולחרון אף כל אשר לא הנהיח על תוצאה סכורה וזו ספספה
העל ולכן צריך להפוך כונת ספספה זו אשר אין ספק השיון בת התגלות
והגנה על ישראל.

ילכו נראה לומר, על האמת בעת זו התגלות והניצחון בעד ישראל.
והגלותה לחלילי על היה את צדף העמם, כי באמת לא כעצמה עוד
המכשיל היה.

יחבאר הוא, כי זון מצינו בהורה שאמר ה' לכמה לצוות את ישראל
שכא וביאר קלבוניו בתוך יאחל ביהוה. (להלכה חזק) ויחד עם זה הסביר
לו טעם הצדף הנה. לטען לא יזכרו עוד לשעורים אשר הם זונים אחרותם
(פרשה אחת י"ז ד).

הכונה בזה, כי יזכר כי בעצמים זרי רגילים להקריב קרבנות לעד.
הדין להצותם מהרגל זה, לכן לא יקריבו בכל מקום זילה באהל בעת.
וזכר בוראי הדין התקנה לסם ה' יהי לזכר זה הצדף מאיסוד שהזכיר הדין
לחלילי העסקת החרגל שלהם בעצמים ופיז בסייר עם.

לפיכך זה מצינו במאמר כשהו לישראל בענין הקרבת קרבן שמה שאמר.
שעבר וקדו לסם מה שהתקן העבד (פי בא. י"ב כ"א). ואשר שם בסחילתם
בכונת הלשון ששבו - ששבו בעבודה זרה יעשו טעם לסם זה.

גם איתא בעזריסיה, כי בעת כתיבת ים סוף שזון הקטגוריה הללו (מצרים)
צבירו עין וחללו (ישראל) צבדו עיני ואינם ראויים לסם זה (בגרות
ים סוף).

ועוד מביאר בעזריסיה, רמשי תוכף החרגל שלהם לעיני בעצמים זה היו
רזינים לבאת משם והכונה הציאם בכל קדמם (צדק לצינו ברוש טרעה
בסלה).

החי ספסן שמה כפי בהתגלות על ישראל, למה ז' יהרה אסך בעמך
אשר הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה וזכרם וזכרם וזכר הגדול והחד
יחזקה על בעבודה פירושם לצאת מפני הרגלתם שם לעיני. יעל כן לא
הספיקו עדיין לנטות מהרגלם זאת, ולכן אין אשמתם נדויה כל כך. יען
כי גדול כח החרגל.

א/א/א/א

1. פרשנו אוצא חוסר הזון לכאורה סענת אשה, מתוכל להספיק זאת?
2. אחי בדרך מה אחסס פרשנו אמה לקושיא נז?
3. על פי בירושל, אה היתה טענת אשה כלסו הקס"ה, האט הוא אכתיש, אנהק, מצדק או מרכק את מעשה הצע?
4. מה צדן מהוצאה פעל כרוחם שייק לכאן?
5. "מסורת סירוסת לצאת" - מה עשה הקס"ה לפתרון פליב נז?
6. "גדול כח החרגל" האט זכ שמה או נאאי?

* * *